

Predica de la Krefeld

(Strigătul disperării din Grădina Ghetsimani)

Citate din predica „Strigătul disperării” partea V-a

09 aprilie 1982, ora 15:00

Fr. Frank

Laudă și mulțumire Îi aducem Domnului pentru marele privilegiu că ne putem afla în acest loc pentru închinare și pentru a ne lăsa binecuvântați. Îi aducem mulțumire Domnului că putem crede. Se va întâmpla după credința noastră. Chiar dacă Domnul ar fi vizibil aici, El ar putea face cu tine și cu mine doar atât cât noi am crede. Toate lucrurile pe care le primim de la Dumnezeu ne sunt date prin credință, de aceea este necesar ca noi să credem din inimă așa cum spune Scriptura.

Astăzi am putea citi foarte multe versete biblice și s-ar putea ține o predică puternică. Astăzi nu mă aflu în acest loc ca să țin o predică puternică, astăzi noi toți suntem aici pentru ca Dumnezeu să lucreze puternic în viața noastră.

Dacă mă gândesc că fratele Branham a spus: „Fiecare copil adevărat al lui Dumnezeu spune «Amin» la fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu”, atunci eu sunt de părere că este absolut necesar ca în timpul unei predici să ții pasul în interiorul tău, să spui DA, să spui AMIN dacă un Cuvânt al lui Dumnezeu te mișcă sau te atinge; atunci spuneți încet sau tare, spuneți-o Domnului! Noi nu suntem în acest loc ca să aflăm ce s-a întâmplat odată, noi suntem astăzi aici ca să trăim ce s-a întâmplat acolo, să primim ceea ce ne-a pregătit Dumnezeu în Hristos.

Doresc să citesc câteva versete biblice și vă rog să înțelegeți aceasta. Înainte am avut câteva adunări, și este o mare diferență dacă poți ședeă acolo pe un scaun sau trebuie să stai aici în picioare. Eu aleg această formulare în mod intenționat: este o foarte mare diferență între a sta pe un scaun și între a sta aici în picioare. Împreună noi ne vom încrede în Domnul. Eu voi vorbi încet, și fie ca Dumnezeu să dăruiască binecuvântarea Lui. Nu predica puternică a unui bărbat, ci Cuvântul puternic al Dumnezeului nostru va împlini scopul pentru care El l-a trimis.

Noi credem că Dumnezeu a vorbit și toți dorim să ajungem la unitatea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu. Noi dorim ca toți să vorbim aceeași limbă și să primim descoperirile pe care le-a dat Dumnezeu fără să le interpretăm și fără să exprimăm propriile noastre păreri.

Doresc să încep cu Col. 1:14 și apoi de la vers. 19: „*în care avem răscumpărarea, iertarea păcatelor*”. Vers. 19-20: „*Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ, cât și ce este în ceruri, făcând pace prin sângele vărsat pe cruce*”.

Aici este vorba îndeosebi despre răscumpărare, iertare, iertarea păcatelor, este vorba despre faptul că în Hristos, prin sângele vărsat pe crucea Golgotei, Dumnezeu

ne-a adus iertarea, împăcarea, răscumpărarea, și astfel avem pace. Voi știți că vrăjmășia a fost ridicată la început și prin cruce a fost dată deoparte. Pentru aceasta citim din Gen. 3:15 „*Voi pune vrăjmășie între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. El îți va zdrobi capul, și tu îi vei străpunge călcâiul*”.

Noi știm ce s-a întâmplat în grădina Eden. Prin căderea în păcat Satan a intenționat să intre în omenire printr-o zămislire trupească, aici pe Pământ. Dumnezeu a intenționat să vină aici pe acest Pământ printr-o zămislire duhovnicească: și așa cum Satan a luat-o pe Eva și prin ea a zămislit o sămânță trupească la fel Dumnezeu a luat pe Maria și a zămislit în ea o sămânță duhovnicească, adică pe Fiul lui Dumnezeu. Așa cum toți ne tragem din Adam și am fost trași împreună în căderea în păcat și am fost transpuși în vrăjmășie tot așa în Hristos am fost făcuți fii și fiice ale lui Dumnezeu.

Pavel vorbește despre acest lucru în Ef. 2:14 „*Căci El este pacea noastră, El care din doi a făcut unul după ce a surpat prin trupul Lui zidul vrăjmășiei care era la mijloc și care ne despărțea*”. Aici este de subliniat cuvântul vrăjmășie. „*El a înlăturat legea poruncilor cu rânduielile ei, pentru ca din cei doi să creeze în El, în persoana Lui un singur om nou împăciuitor, și să împace pe amândoi cu Dumnezeu într-un singur trup prin cruce, după ce a ucis vrăjmășia prin ea*”.

Noi știm că vrăjmășia vine de la Vrajmaș și pe crucea Golgotei vrăjmașul i-a străpuns călcâiul, dar țepușul morții a rămas înăuntru, iar moartea a fost înghițită în biruință. Vrăjmășia a fost nimicită pentru toți care au fost smulși vrăjmașului și care au fost răscumparați ca proprietate a lui Dumnezeu.

Faptul divin care este evidențiat aici este următorul: pentru ca din cei doi să creeze în persoana Lui un singur om nou, împăciuitor. Omul vechi nu va putea fi niciodată împăciuitor, un pacificator; el va putea spune de o mie de ori „eu voi ține pace”. Nu! Înainte ca tu să poți avea pace, pacea trebuie să fie în inima ta. Și Sfânta Scriptură spune că El este pacea noastră, El este împăcarea noastră, El este mântuirea noastră, El este totul în toate. Omul vechi poate să-și propună 100 de lucruri noi și și nu va putea îndeplini niciunul. Dar omul nou nu trebuie să-și propună absolut nimic, și prin harul lui Dumnezeu va fi în stare să împlinească toate aceste lucruri. Noi știm că omul vechi nu este în stare să facă lucrurile noi, divine, de aceea trebuie să aibă loc o schimbare ca să fie un om nou împăciuitor, omul născut din nou. Omul nou este un împăciuitor, el chiar aleargă după pace, așa spune Sfânta Scriptură și așa este scris și în fericiri; „*ferice de cei împăciuitori*”(Mat. 5:9).

Cine poate avea pace? Numai acela care are pace cu Dumnezeu. Pavel scrie în Rom. 5 că noi avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos. Acolo unde este un om nou schimbat, un om împăciuitor, acolo vechea vrăjmășie a fost ucisă și nimicită pentru totdeauna. Nu mai este omul vechi, ci este un om nou.

Înainte de a intra mai departe în răscumpărare, astăzi doresc să citesc din cartea lui Iov și să vedem cu toții de ce am avut noi nevoie de răscumpărare. Iov este bărbatul din Vechiul Testament care a făcut această afirmație clară: „Eu știu că Răscumpărătorul meu trăiește”. Acest bărbat a mers pe o cale pe care, mai mult sau mai puțin, noi toți trebuie să mergem, dar în mijlocul disperării și nenorocirii lui el a ținut tare de acest lucru și a strigat „*eu știu că Răscumpărătorul meu trăiește*”.

Dacă un om nu și-a recunoscut starea lui pierdută, atunci el nu poate recunoaște necesitatea salvării lui. Numai un om care este pierdut poate fi salvat. Sfânta Scriptură spune că „*Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut*”. Să nu ne închipuim nimic. Prin căderea în păcat întreaga omenire a fost pierdută, dar pentru toți cei care acceptă harul lui Dumnezeu, mântuirea și salvarea s-a arătat în Hristos și a venit prin El.

Citesc din Iov 4:17-18 „*Poate un om să fie drept înaintea lui Dumnezeu? Poate un muritor să fie curat înaintea Creatorului său? Iată El nu se încrede în slujitorii Săi și găsește greșeli la îngerii Săi, cu atât mai mult la cei ce trăiesc în case de lut, ale căror temelii sunt din țărână*”. Acest lucru dorim să-l luăm la inimă.

Așa e starea ta, așa e starea mea, așa e starea fiecărui om. Aici este pusă o întrebare: poate un om să fie drept înaintea lui Dumnezeu? Poate un muritor să fie curat înaintea Creatorului său? Și la aceasta noi toți trebuie să răspundem cu un NU tare. Nu există niciun muritor care ar putea fi curat înaintea lui Dumnezeu.

Permiteți-mi să iau aceste trei cuvinte și să fac din ele o evanghelie. Aici este o întrebare: „Poate un om muritor să fie drept înaintea lui Dumnezeu?” Este imposibil! Dar Evanghelia lui Isus Hristos le-a făgăduit celor muritori, nemurirea, celor necurați, curățarea și celor nedreți, dreptatea. Noi nu ne oprim la observația de aici „că niciun om nu poate fi drept înaintea lui Dumnezeu”, ci noi ne uităm la întreaga lucrare prin crucea Golgotei. Nici un om muritor nu poate fi drept înaintea lui Dumnezeu. Și dacă noi vedem acest verset prin lumina crucii, atunci noi vedem cum cei necurați, cum cei muritori, cum cei nedreți vin la cruce și cei necurați devin curați, cei nedreți devin oameni dreți și cum cei muritori primesc nemurirea și sunt născuți din nou la o nădejde vie prin Isus Hristos, Domnul nostru.

Dar această observație este corectă și trebuie să fie luată la inimă de fiecare om. Doar dacă recunoaștem că n-avem dreptate înaintea lui Dumnezeu, că suntem muritori, că n-am împlinit și nici nu putem împlini tot ceea ce cere Dumnezeu numai atunci putem fi ajutați. Poate fi un om drept înaintea lui Dumnezeu? Răspunsul sună: fără cruce nu! Cu crucea; răspunsul este: la crucea Golgotei cel nedrept este socotit drept prin Isus Hristos. Întrebarea: „Poate un muritor să fie curat înaintea Dumnezeului sfânt?” Nu, și încă odată nu! Căci noi toți am fost născuți în păcat, dar totuși în slavă va fi o mare gloată care nu va mai muri; curățată, spălată, sfințită, îndreptățită și pentru totdeauna desăvârșită. Iar aici este scris „*Iată El nu Se încrede în slujitorii Săi și găsește greșeli la îngerii Săi*”. Găsește greșeli chiar și la îngerii Săi. Cine ești tu și cine sunt eu? Noi suntem greșiți înaintea lui Dumnezeu, dar am primit har prin Isus Hristos.

Iov 13:3-8: „*Dar vreau să vorbesc acum Celui Atotputernic, vreau să-mi apăr pricina înaintea lui Dumnezeu. Căci voi sunteți doar niște făuritori de minciuni, sunteți cu toți niște doctori de nimic. O, de ați fi tăcut, ce înțelepciune ați fi arătat! Acum, ascultați, vă rog, apărarea mea și luați aminte la răspunsul buzelor mele! Vreți să vorbiți lucruri mincinoase din dragoste pentru Dumnezeu și să spuneți înșelăciuni ca să-L apărați? Vreți să țineți cu El și să faceți pe apărătorii lui Dumnezeu?*”.

Noi știm că Iov trebuia să treacă prin multe, dar pe toți cei ce îi vorbeau îi preocupa numai cinstea lui Dumnezeu, numai ca Dumnezeu să intre în dreptul Său. Aceasta a fost atitudinea lor, dar în realitate n-a fost așa. Noi vedem că la sfârșit a fost

cu totul altfel. Ei au vrut să-L ajute pe Dumnezeu să intre în dreptul Său. Haideti să înțelegem astăzi, că numai Dumnezeu este Acela care ne poate ajuta să intrăm în dreptul nostru. Noi nu ne putem ajuta unul pe altul să intrăm în dreptul nostru, și nici măcar nu ne putem ajuta pe noi înșine, dar Dumnezeu în harul Său a venit și ne-a ajutat.

Acum din Iov 13:23-26: *„Câte fărădelegi și păcate am făcut? Arată-mi călcările de lege și păcatele mele. Pentru ce Îți ascunzi Fața Ta și mă iei drept vrăjmaș? Vrei să lovești o frunză suflată de vânt? Vrei să urmărești un pai uscat? Pentru ce îmi prescrii un medicament atât de amar și mă pedepsești chiar pentru greșeli din tinerețea mea?”*.

Noi vedem un bărbat care înainte vorbea în sfere înalte, iar aici îl vedem împins într-o strâmtorare, într-o mare disperare și el pronunță *„Câte fărădelegi și păcate am făcut? Arată-mi fărădelegile și păcatele mele”*. Apoi el vine și spune: *„pentru ce îmi prescrii Tu un medicament atât de amar?”*.

Noi știm că doar bolnavii au nevoie de doctori, cei sănătoși n-au nevoie, dar câteodată un doctor pământesc dă un medicament și un alt doctor dă alt medicament. Aici, acest bărbat al lui Dumnezeu vine și spune *„pentru ce îmi prescrii Tu mie un medicament atât de amar?”* Ce a fost? Este un timp amar atunci când Dumnezeu ne arată încălcările noastre înaintea ochilor noștri și trebuie să trecem printr-o luptă sufletească, este o luptă amară. Ne vom întoarce mai târziu la aceasta când Îl vom vedea pe Domnul nostru în Ghetsimani.

În Iov 19:23-27: *„O, aș vrea ca cuvintele mele să fie scrise, o, să fie scrise într-o carte, să fie scrise cu un condei de fier și plumb, pentru totdeauna sculptate în stâncă. Dar știu că Răscumpărătorul meu trăiește și că se va ridica la urmă pe Pământ. Chiar dacă mi s-ar nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne, totuși voi vedea pe Dumnezeu și-L voi privi spre mântuirea mea și ochii mei Îl vor vedea pe El, dar nu ca pe un străin. Dar până atunci mi se topește de dor inima înlăuntrul meu”*. Acest bărbat al lui Dumnezeu a trecut prin necazuri interioare, dar Dumnezeu a vrut ca prin el să ne arate calea spre mântuire.

Nu există nicio naștere pământească fără durerile nașterii, fără durerile nașterii nu există naștere. Și nu există nicio naștere din nou fără durerile nașterii, fără ca noi să trecem printr-o luptă sufletească și să ne luptăm, lupte și chinuri, până vom străpunge și vom putea spune așa cum Iacov putea spune, că ne-a răsărit soarele.

Ce a spus fratele Branham într-o predică? El o exprimă foarte clar și spune: *„eu am impresia că oamenii nu mai străpung până la Dumnezeu, ci numai până într-o adunare sau vin până într-o comunitate, dar ei n-au o întâlnire directă cu Dumnezeu”*. Noi astăzi suntem aici ca să avem o întâlnire directă cu Dumnezeu, ca să putem străpunge pentru ca El să ni se poată descoperi din nou.

Aici în acest cuvânt este scris, *„o, aș vrea ca cuvintele mele să fie scrise, să fie scrise într-o carte”* și astăzi noi putem citi aceste cuvinte. Cuvântul lui Dumnezeu este dat pentru învățătura noastră pentru ca prin aceasta să recunoaștem ceea ce are Dumnezeu de gând cu noi. Cu un condei de fier și plumb sunt sculptate în stâncă pentru vecie. Apoi vine această afirmație minunată: *„dar știu că Răscumpărătorul meu trăiește”*. Disperarea lui, agonia sufletului său, deznădejdea lui, prin tot ceea ce trebuia să treacă, au condus la această descoperire vie că el nu va rămâne în acea stare fără

speranță și a strigat: „*dar eu știu că Răscumpărătorul meu trăiește!*”. Și chiar a spus: „chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă nu voi mai avea carne voi vedea totuși pe Dumnezeu, voi privi spre mântuirea mea și ochii mei Îl vor vedea. Dar nu-L vor mai vedea ca pe unul care acuză, nu ca Judecător, ci ca Răscumpărător care a dăruit harul și iertarea”.

Citim Iov 33:23-24: „*Dar dacă ar fi un înger lângă el, un mijlocitor sau un apărător, unul dintr-o mie, ca să dea mărturie oamenilor despre dreptatea Lui. Dumnezeu se îndură de el și «zice izbăvește-l, lasă-l liber ca să nu se coboare în groapă, am găsit un preț de răscumpărare pentru el!»*”.

Observați voi despre ce este vorba? Dacă se găsește un mijlocitor, un apărător, care poate aduce ispășire. Fără împăcare nu a fost posibilă nicio părtășie cu Dumnezeu și fără sânge nu există nicio împăcare.

În Vechiul Testament prorocii L-au văzut pe Domnul ca Înger al legământului. El folosește aici această exprimare: „dar dacă ar fi un înger lângă el, un mijlocitor, un apărător, unul dintr-o mie, ca să dea mărturie oamenilor despre dreptatea Lui, Dumnezeu se îndură de el și zice izbăvește-l, lasă-l liber!” El n-a spus-o doar așa, „lasă-l liber, izbăvește-l”, ci El a plătit prețul pe crucea Golgotei. Noi trebuie să înțelegem că tot ceea ce au vorbit prorocii a devenit realitate în Hristos și Golgota trebuie să devină realitate pentru noi ca adunare.

Noi nu putem predica doar împăcarea, iertarea și vindecarea, ci trebuie să înțelegem că prin Golgota a venit salvarea, împăcarea, vindecarea, toate aceste lucruri au devenit realitate. De la anunțul care a ieșit din gura prorocilor până la realizarea și împlinirea lor în Isus Hristos, Domnul nostru. Peste tot se poate predica, dar Dumnezeu vrea să Se dovedească ca Salvator. EL caută oameni care spun „*eu știu că Răscumpărătorul meu trăiește!*”. Chiar dacă noi trebuie să pronunțăm ca și Iov că nouă ni s-a prescris un medicament atât de amar.

Eu vă spun ceea ce a spus fratele Branham odată. Mama lui a fost, ca s-o spunem așa, medicul de familie, doctorul casei, și pentru toate bolile ea a folosit ulei de ficat de cod. Și cine își poate aduce aminte din copilărie, cu mulți ani în urmă acesta era remediul nostru de acasă. Dar până azi mirosul nu l-am putut și nu-l pot suporta. Ce a spus fratele Branham? El a spus, când răceam mama mea venea cu acest ulei de ficat de cod, și doar când mă gândeam că trebuie să-l iau mă îmbolnăveam și-i spuneam: „mamă asta mă îmbolnăvește!” Ea spunea: „fiule, dacă nu te îmbolnăvește, atunci nu te poate nici însănătoși”.

Așa este și cu medicamentul divin. Câteodată noi suntem de părerea că nu ne prinde bine, dar s-o luăm liniștiți și apoi efectul va veni cu siguranță. Vă mai aduceți aminte de predica în care s-a spus, „dacă noi am luat medicamentul, atunci și efectul trebuie să fie descoperit”. Dacă voi spuneți că ați folosit medicamentul și efectul n-a venit, atunci medicamentul este în dulăpiorul vostru cu medicamente și voi nici nu l-ați luat.

Fratele Branham a folosit astfel de exemple din viața de zi cu zi pe care toți le putem înțelege foarte bine. În aceste zile dorim să primim din partea lui Dumnezeu prescripția pentru un medicament puternic și noi suntem gata să-l luăm prin harul Dumnezeului nostru, pentru ca noi să ne însănătoșim. Este scris că El a trimis Cuvântul Său și i-a vindecat. Observați voi în ce mod minunat, acest bărbat al lui

Dumnezeu, Iov, vorbește aici? „Izbăvește-l, lasă-l liber ca să nu cadă în groapă, eu am o răscumpărare, am iertare, am găsit ispășire pentru el, lasă-l liber, Eu am găsit răscumpărare, ispășire pentru el”. Aleluia! Noi suntem liberi pentru că împăcarea s-a împlinit pe crucea Golgotei.

Noi știm că atunci când Moise a fost trimis la poporul Israel, peste tot a fost jertfit un miel. Aceasta a fost cerința lui Dumnezeu de atunci, sângele a fost aplicat pe ușorii ușii și poporul a rămas ocrotit așa încât întâi născuți n-au fost atinși. Faraon a spus: „cine este Domnul acesta? Eu nici nu-L cunosc”. După aceea el a făcut cunoștință cu Domnul fiindcă înaintea lui stătea un bărbat al lui Dumnezeu care vorbea din însărcinarea lui Dumnezeu, și poporul a fost condus afară. Domnul n-a spus doar: „lasă-l liber!”, ci El ne-a eliberat, a plătit prețul răscumpărării pentru noi și a isprăvit ispășirea pe crucea Golgotei. Mai departe este scris: „*Se roagă lui Dumnezeu și Dumnezeu îi este binevoitor, îl lasă să-I vadă fața cu bucurie*”.

Un om care primește împăcarea în Hristos se roagă lui Dumnezeu și Dumnezeu îl primește prin har și-l lasă să vadă mântuirea Lui. Aceasta este evanghelia deja în Vechiul Testament. Noi suntem atât de mulțumitori lui Dumnezeu pentru aceasta. Aici este scris: „*Se roagă lui Dumnezeu și Dumnezeu îi este binevoitor, îl primește prin har, îl lasă să-I vadă fața cu bucurie și-i dă omului dreptatea Lui înapoi*”. S-a întâmplat lucrul acesta? Sau trebuie să mai așteptăm pe un altul? Noi spunem astăzi că s-a isprăvit, s-a întâmplat. Îngerul legământului este Isus Hristos, Domnul nostru, care ne-a adus împăcarea și a spus: lasă-l liber! Și noi am putut pleca liberi.

Pavel scrie: „Cine vrea să ridice pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu?” Și-l lasă să-I vadă fața cu bucurie. Un om care a primit împăcarea lui Dumnezeu va străpunge din starea ghetsimană de cereri și rugăciuni înspre dimineața învierii în care toate cererile și rugăciunile și totul a trecut, și umblă într-o viață nouă trăind împreună cu Hristos, prin har. Aici este scris că-l lasă să-I vadă fața cu bucurie. Nu cu suspin, ci cu bucurie. O adunare peste care vine strigătul disperării și ea suspină, se luptă și cere, plânge și se roagă, o astfel de adunare să străpungă pentru ca noi să vedem cu strigăte de bucurie fața Dumnezeului nostru. Căci Domnul îi dă omului dreptatea Lui înapoi. Ce spune Sfânta Scriptură? Noi am devenit dreptatea lui Dumnezeu prin Isus Hristos Domnul și Răscumpărătorul nostru.

Vers. 27-28: „*El cântă înaintea poporului și mărturisește, am păcătuit și am strâmbat ce era drept și nu mi s-a răsplătit. Dumnezeu mi-a răscumpărat sufletul de la groapă, iar viața mea se bucură când vede lumina*”. Aleluia!

Aceasta este Evanghelia lui Isus Hristos, Domnul nostru, pentru tine și pentru mine. El cântă înaintea poporului și mărturisește: „am păcătuit, dar Domnul nu mi-a făcut după păcatele mele, ci Dumnezeu a răscumpărat sufletul meu”, iar apoi noi pășim în mijlocul poporului și ne mândrim cu răscumpărarea și iertarea.

Nu știu ce s-a întâmplat ieri cu mine, dar eu eram acasă și acolo locuiesc și vecinii mei. Pe când munceam în grădină unul din vecinii mei a trecut pe lângă mine. Măinile mele nu erau curate, dar i-am dat mâna și i-am spus: „Scuze, mâna mea nu este curată”. Iar el a spus: „Nu face nimic”. Atunci i-am spus: „Important este ca inima să fie curată”. Apoi el a spus cu adevărat: „Dar inima mea este mânjită cu unele păcate”. Atunci am ridicat mâna mea stângă, l-am bătut pe umăr și i-am spus: „stimate domn eu Îl cunosc pe Acela care a iertat păcatele mele”. Acesta este lucrul minunat, că

noi am trăit libertatea în Isus Hristos și iertarea păcatelor și vinei noastre. Dumnezeu mi-a răscumpărat sufletul ca să nu cadă în groapă.

Psalmul 2:7-8 „*Voi vesti hotărârea Domnului. El mi-a zis Tu ești Fiul meu! Astăzi te-am zămislit. Cere-mi, și-Ți voi da neamurile drept moștenire și marginile pământului în stăpânire!*” Acest verset este în legătură directă cu Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Voi puteți citi versetul 12 „*Sărutați pe Fiul ca să nu se mâine și să nu pieriți pe calea voastră.*” Aici nu este scris „sărutați pe Tatăl”, ci „sărutați pe Fiul”, asta înseamnă că în Fiul lui Dumnezeu a devenit Răscumpărătorul și Salvatorul nostru. Câți oameni spun „eu cred, eu cred în Dumnezeu”, dar nu este suficient ca doar să spunem „noi credem în Dumnezeu”. Noi trebuie să recunoaștem că Dumnezeu S-a descoperit în Hristos, în Fiul, și că noi care credem în Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, avem viața veșnică. Căci numai prin El noi am devenit fii și fiice ale lui Dumnezeu. Aceasta este Evanghelia minunată.

Acum mergem la profetul Isaia 1:18-20: „*Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna. De veți vrea și veți asculta, vă veți hrăni cu ce are țara mai bun; dar dacă vă veți împotrivi și vă veți răzvrăti, veți fi mâncați de sabie, căci gura Domnului a vorbit*”.

Noi vedem că răscumpărarea a fost dăruită prin har, dar Dumnezeu n-o impune nimănui. Iar dacă noi suntem dispuși și ascultători și nu rămânem niște răzvrătiți, ci ne plecăm sub brațul puternic al lui Dumnezeu, atunci păcatele noastre care sunt roșii ca sângele se vor face albe ca zăpada. Dar dacă noi rămânem neascultători, atunci vom fi mâncați de sabie. Dumnezeu ne-a anunțat ambele: judecata și harul. Cine acceptă harul, străpunge de la moarte la viață. Dar cine nu acceptă harul peste acela rămâne mânia lui Dumnezeu. Există numai o singură Cale și Calea aceasta este Isus Hristos, Domnul nostru. El a spus Eu sunt Calea, Adevărul și Viața.

Isaia 35:3 „*Întăriți mâinile slăbănogite și întăriți genunchii care se clatină! Spuneți celor slabi de inimă: «Fiți mângâiați și nu vă temeți! Iată Dumnezeul vostru»*”. Spuneți celor slabi de inimă fiți mângâiați! Chiar dacă au inimi deznădăjduite spuneți-le: iată Dumnezeul vostru! Și el spune atât de minunat „El însuși va veni și vă va mântui!”

Eu vă mai întreb odată: a venit El sau să așteptăm pe un altul? Ne-a adus El mântuirea? A intrat El în spărtură ca Înger al legământului? A devenit Cuvântul trup de carne? A isprăvit împăcarea și răscumpărarea Isus Hristos? Sau să mai așteptăm pe un altul? Nu! El este Acela! Și noi nu doar spunem: „eu știu că Răscumpărătorul meu trăiește”, noi spunem: „eu știu că Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu a devenit Răscumpărătorul meu și pentru că El trăiește și noi vom trăi”. Spuneți celor slabi de inimă sau celor cu inima deznădăjduită: „Fiți mângâiați! Nu va temeți! Iată Dumnezeul vostru!” Minunat!

Acum citim din profetul Isaia ultimele versete din capitolul 52: „*Iată, Robul Meu va propăși; Se va sui, Se va ridica, Se va înălța foarte sus. După cum pentru mulți a fost o pricină de groază – atât de schimonosită Îi era fața și atât de mult se deosebea înfățișarea Lui de a fiilor oamenilor – tot așa, pentru multe popoare va fi o*

pricină de bucurie; înaintea Lui împărații vor închide gura, căci vor vedea ce nu li se mai istorisise și vor auzi ce nu mai auziseră”.

Este o scriere profetică despre Domnul și Mântuitorul nostru. El, Împăratul împăraților a fost atât de chinuit, a fost atât de maltratat și bătut. Așa cum am auzit-o în cuvântul introductiv, I-au legat ochii și au spus: „Prorocește-ne cine te-a lovit?” Ei strigau: „Pe alții i-a ajutat, pe Sine însuși nu se poate ajuta!” A fost bătut, maltratat și nu mai semăna cu un bărbat, nu mai avea înfățișarea fiilor oamenilor. Oamenii scuturau din cap și plecau mai departe.

Aici este scris că atât de desfigurată Îi era fața încât nu mai semăna cu un bărbat, nu mai avea înfățișarea fiilor oamenilor. Noi nici nu ne putem închipui cum a arătat Domnul nostru atunci când El a trecut prin Ghetsimani spre Golgota. El nu mai semăna cu nici un bărbat și cu nici un om. Bătut, maltratat și toate acestea din cauza ta și din cauza mea. Dacă un astfel de act divin nu înmoaie și nu frânge inima ta și inima mea, atunci nu mai știi... Acest lucru L-a făcut pentru tine și pentru mine. El nu Și-a deschis gura, ci a mers tăcând pe calea Lui prin Ghetsimani la Golgota.

Mai citesc din Matei 26:36-39: *„Atunci Isus s-a dus cu ei într-un loc îngrădit, numit Ghetsimani, și a zis ucenicilor: «Stați jos aici până Mă voi duce acolo să Mă rog». A luat cu El pe Petru și pe cei doi fii ai lui Zebedei și a început să Se întristeze și să se tulbure. Atunci le-a zis: «Sufletul Meu este cuprins de întristare adâncă de moarte; rămâneți aici și vegheați împreună cu Mine». Apoi s-a depărtat puțin și a căzut cu fața la pământ rugându-se, zicând: «Tată, dacă este cu puțință, îndepărtează de la Mine paharul acesta! Totuși nu cum vreau Eu, ci cum vrei Tu»”.*

Aici Îl vedem pe Domnul nostru în drum spre Golgota unde trebuia isprăvită lucrarea de răscumpărare. În acest context, pentru prima dată în viața mea mi-a venit următorul gând: Domnul nostru n-a avut Ghetsimaniul cu unul, doi sau trei ani înainte, ci în drum spre Golgota, când lucrarea de răscumpărare trebuia să fie isprăvită. El a mers pe această cale adâncă, o cale încununată cu spini, o cale pe care n-a mers niciunul înainte.

Gândul care m-a atins este următorul: așa cum Domnul și Răscumpărătorul nostru în drum spre Golgota a trebuit să treacă prin această luptă interioară și rugăciune tot așa și noi trebuie să ajungem într-o disperare interioară, înainte ca ceea ce s-a întâmplat la Golgota pentru mine și pentru tine, să poată fi descoperit prin tine și prin mine. Noi nu putem umbla indiferenți și apoi să primim o răscumpărare atât de prețioasă. Trebuie să ne cuprindă ca pe Domnul nostru și să ne apuce. A fost un strigăt al disperării. Despre ce era vorba aici? Era vorba despre tine și despre mine. Despre ce era vorba la crucea Golgotei? Era vorba de tine și de mine. Despre ce este vorba astăzi? Este vorba de tine și de mine. Adică să primim ceea ce ne-a fost pregătit prin Golgota. Biruința deplină a Dumnezeuului nostru care ne-a fost dăruită în Isus Hristos, Domnul nostru. Aici noi citim: *„Sufletul Meu este cuprins de o întristare adâncă de moarte”.* Această întristare adâncă de moarte a premers Golgotei. Această cădere cu fața la pământ, rugăciunea, lupta a premers Golgotei.

Poate că unele lupte și rugăciuni vor trebui să premergească înainte de a fi descoperit ceea ce ne-a dăruit Dumnezeu prin Golgota. Căci atât de ușor nu ne va cădea în poală, pentru că a fost cu adevărat o cale grea pe care a mers Domnul nostru aici pe pământ.

În predica fratelui Branham „Strigătul disperării”, el spune următoarele: „Eu cred că acum trăim în zile asemănătoare, în aceste zile ar trebui să vină un strigăt de disperare asupra Adunării; eu cred că mesajul de azi dimineată a fost de la Dumnezeu și nu de la mine, eu cred că mesajul ar trebui să arunce toată Adunarea în disperare. Pentru că noi ne-am jucat destul, noi ne-am dus suficient de mult la serviciu divin. Acum trebuie să se întâmple ceva”. În acest context el vorbește despre strigătul disperării. Ghetsimani a fost strigătul disperării; aici nu este vorba de vindecarea unui leproș sau vindecarea unui orb sau o minune din Cana Galileei, aici este vorba de strigătul disperării. Pentru că răscumpărarea ta și a mea era în această legătură, și Ghetsimani a fost în drum spre Golgota. Un poet de cântare cântă: „cu încredere mă duc la Golgota”.

Dragi frați și surori, de am primi noi de la Dumnezeu un strigăt de disperare, așa cum i-a fost dăruit Domnului și Răscumpărătorului nostru, ca toți răscumpărații să ajungă în această disperare interioară! Noi suntem deja înăuntru, dar Duhul lui Dumnezeu trebuie să deschidă inima și sufletul nostru pentru ca acest strigăt al disperării să poată izbucni afară.

Fratele Branham spune aici: „ne-am dus suficient de mult la serviciu divin, acum trebuie să se întâmple ceva”. Și noi credem aceasta din toată inima. La Golgota s-a întâmplat totul, dar ceea ce s-a întâmplat acolo trebuie să se întâmple cu tine și cu mine, cu noi toți.

Aici pe pagina 15 este scris: „Noi am auzit azi dimineată că de la toți se cere acest însemn. «Voi sunteți poporul Meu, acei pe care Eu îi iubesc». Voi care ascultați aceste predici de pe benzi puteți să înțelegeți acum în ce stare interioară mă aduce această răspundere. Semnele revenirii Lui ar trebui să arunce pe fiecare mădular al lui Hristos în această disperare interioară”. Noi observăm despre ce e vorba aici: noi trebuie să fim aruncați în această disperare interioară. Toate conversațiile noastre să devină niște ceasuri de rugăciune. Noi trebuie să căutăm părtășia cu Dumnezeu și s-o găsim. Noi trebuie să cultivăm această părtășie și să primim contactul cu Dumnezeu pentru ca El să Se poată descoperi.

Aici vine Domnul nostru și spune: „*Totuși nu cum vreau Eu, ci cum vrei Tu*”. Câteodată și eu vreau să spun: „îndepărtează paharul acesta de la mine, lasă-l să treacă pe lângă mine!” N-am auzit noi aceasta în cuvântul introductiv când Domnul a spus: „Acesta este ceasul vostru, adică ceasul întunericii”? Acela a fost un ceas al întunericii și chiar din exterior văzut, soarele și-a pierdut strălucirea, s-a întunecat. Dar în același timp când a venit ceasul întunericii și puterea vrăjmașului, puterea lui Dumnezeu a adus la suprafață lumina lui Dumnezeu. Moartea n-a fost sfârșitul, ci învierea și viața. Dacă este așa atunci se merită și ceasul întunericii. Dar noi vrem ca acest pahar amar să treacă pe lângă noi, noi nu vrem să-l bem. Dar Iov vine și spune: „*Tu mi-ai prescris un medicament atât de amar..*”. De când prescrie Dumnezeu un medicament amar? Dar noi trebuie să-l luăm. După ce l-am luat atunci ne vom însănătoși.

Aici în drum spre Golgota, în Ghetsimani, Domnul nostru a fost în această disperare interioară. Era ceasul și puterea întunericii care își făcea jocul acolo. Dar n-a fost sfârșitul. Nu! Ci a fost doar sfârșitul unei epoci, a unei faze. De fapt a fost sfârșitul tău și al eu. Căci noi toți am fost în întuneric și sub puterea vrăjmașului.

Atunci Domnul tău și al meu a luat locul nostru, El pe cruce a strigat strigătul tău și al meu: „Dumnezeu meu, Dumnezeu meu pentru ce m-ai părăsit?” El a mers pe această cale pentru tine și pentru mine, pentru ca noi să fim răscumparați, ca să-L putem vedea pe Dumnezeu cu un strigăt de bucurie. Ambele lucruri străpung sufletul nostru. Pe de o parte ne întristează faptul că Domnul a trebuit să meargă pe o astfel de cale, dar pe de altă parte ne mișcă o bucurie interioară divină, că El ne-a prețuit atât de mult și a venit la noi pe acest pământ, luând chip de om pentru ca în acest trup de carne, în care noi am păcătuit și am căzut, El să plătească prețul pentru răscumpărarea noastră.

Acolo la cruce a curs un sânge divin sfânt, pentru ca să te răscumpere pe tine și pe mine. Dar înainte ca victoria finală a Dumnezeului nostru să poată fi descoperită, trebuie să vină ceasul întinericului, apoi cu atât mai mult va străluci lumina. Ce credeți voi, cum îi merge unui om care a murit și care apoi a înviat? El este de o sută de ori mai bucuros după învierea lui decât atunci când era în viață și încă nu cunoscuse moartea. Prima a luat-o ca fiind ceva de la sine înțeles, dar a doua nu a mai fost de la sine înțeles. Noi toți ne-am născut în această lume fără contribuția noastră, printr-o naștere firească pământească, dar aceasta nu este totul. Noi toți, prin nașterea din Duhul lui Dumnezeu, suntem născuți din nou la o nădejde vie, prin învierea lui Isus Hristos dintre morți.

Aici fratele Branham spune că semnele revenirii Lui ar trebui să arunce pe fiecare mădular al lui Hristos în această disperare interioară. Este vorba de sufletele noastre și ceea ce urmează acestei vieți. Și eu cred că despre aceasta este vorba astăzi, că Dumnezeu face bine sufletului nostru, că noi vedem Golgota din punct de vedere divin și să facem constatările, că pe de o parte: odată eram pierduți, necurați, nedrepti, fără Dumnezeu și tot ce aparține pe deasupra, dar pe de altă parte: în El noi avem răscumpărarea, adică iertarea păcatelor noastre prin sângele Lui curs la cruce. Nu este minunat acest lucru?

Acum la sfârșit încă un citat al fratelui Branham din aceeași predică: „Dar mai întâi trebuie să vină disperarea interioară, numai atunci ascultă Dumnezeu rugăciunea noastră”. Observați voi ce se spune aici? Dar mai întâi trebuie să vină disperarea interioară, numai după aceea ascultă Dumnezeu rugăciunea noastră. „Dacă luați lucrurile ușuratic, atunci voi sunteți fără griji dacă El o face sau nu. Voi pretindeți că o luați în serios, dar mai întâi trebuie să vină acest strigăt al disperării ca să se poată întâmpla. Eu cred că nouă ne lipsește această disperare interioară pentru că nu posedăm suficient din dragostea lui Dumnezeu. Eu cred că dragostea lui Dumnezeu provoacă această strigare de disperare. Dacă Dumnezeu este în voi și semnul vorbește pentru voi, iar voi vedeți starea oamenilor din timpul acesta, cum umblă și trăiesc în păcat, atunci sunteți aruncați într-o disperare interioară. Eu cred că se va întâmpla”. Până aici toate celelalte citate.

Ce să mai spunem noi aici? Noi știm că dragostea lui Dumnezeu a fost descoperită în Hristos. Da, Dumnezeu este dragoste și Dumnezeu și-a dovedit dragostea față de noi prin faptul că ne-a răscumpărat. Așadar, *„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât L-a dat pe singurul Său Fiu născut, pentru ca oricine crede în El să nu piară ci să aibă viață veșnică”*.

Aici fratele Branham vine și spune că dragostea lui Dumnezeu provoacă această strigare de disperare. În grădina Ghetsimani n-a fost deznădejdea, n-a fost

necredința, ci a fost dragostea lui Dumnezeu în inima Răscumpărătorului tău și al meu cea care L-a mișcat în Ghetsimani. Și trebuie să fie dragostea lui Dumnezeu în inima ta și în inima mea cea care să provoace acest strigăt al disperării. Nu considerația ta și a mea, ci aceeași dragoste a Dumnezeului nostru care a fost descoperită la Golgota și deja înainte în Ghetsimani.

Hai deți să fim odată sinceri: dacă dragostea lui Dumnezeu este în inima noastră, atunci îi vedem pe oameni cum îi vede Dumnezeu și apoi dintr-o dată recunoaștem că ei sunt pierduți pentru veșnicie, atunci vrei să îi bați pe toți pe umăr și să spui: „Ascultă! Este har pentru tine, este har pentru mine”. O, dacă Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, dragostea lui Dumnezeu ar putea fi turnată așa în inimile noastre, astfel încât acest strigăt divin al disperării, lucrat prin dragostea lui Dumnezeu, să poată erupe afară din noi! Nu din motive proprii, dacă nu, atunci este un alt scop în spate. Mulți oameni strigă, dar ei au propriile lor scopuri, ei au programele, intențiile și planurile lor proprii. Cu toate acestea nu poți sta înaintea lui Dumnezeu, n-au nicio valabilitate. După astfel de strigăte tot ce mai rămâne răgușeala ta și a mea, nici măcar seninătate, ci doar răgușeala.

Dar dacă prin harul lui Dumnezeu avem în inimile noastre această dragoste a lui Dumnezeu atunci noi recunoaștem că timpul revenirii Domnului nu este doar aproape, ci foarte aproape și că Adunarea Mireasă trebuie chemată afară și pregătită și tot ceea ce nu este după voia lui Dumnezeu trebuie să fie ordonat în conformitate cu voia lui Dumnezeu înainte de a veni Domnul. Totul trebuie adus în starea corectă.

Iubiților, dacă noi suntem cei răscumpeați și desăvârșirea lucrării lui Dumnezeu este înaintea noastră, atunci noi ca cei răscumpeați vom fi presați în același strigăt de disperare prin dragostea lui Dumnezeu pentru ca ceea ce s-a întâmplat pe crucea Golgotei să-și poată găsi desăvârșirea și realizarea în Adunarea Mireasă. Înțelegem noi toți aceasta? Greu vă aud de aici, greu vă aud; dacă și voi mați auzi tot atât de rău cum vă aud eu pe voi, atunci ar fi foarte rău. Fie ca Dumnezeu să ne dăruiască har. Eu cred că acesta este mesajul pe care a vrut Dumnezeu să ni-l dea în această zi.

Iov în disperarea lui a strigat: în fața lui Dumnezeu toți sunt vinovați! Dumnezeu nu se poate încrede nici în îngeri. Nu este nici unul măcar bun. Toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și apoi în disperarea lui a strigat: „Eu știu că Răscumpărătorul meu trăiește și eu Îl voi vedea pe Dumnezeu pentru mântuirea mea. Dar nu-L voi vedea ca pe un străin, ci ca pe unul cunoscut mie”. Aleluia! Da, noi am făcut cunoștință cu Dumnezeu prin Isus Hristos, Domnul nostru.

Atunci Filip a fost acela care a spus, ucenicii au spus, „Doamne arată-ni-L pe Tatăl și ne este de ajuns”. Iar Domnul a fost foarte întristat și le-a spus: „De atâta timp sunt cu voi și nu m-ai cunoscut, Filipe? Cum puteți să spuneți arată-ni-L pe Tatăl? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl”.

Apoi noi am observat, că Iov vorbește despre un Înger Mijlocitor, care va apărea ca Apărător. Nu este Isus Hristos Mijlocitorul noului legământ, nu este El Mijlocitorul și Apărătorul tău și al meu? Nu este El împlinirea de la Maleahi 3:1? Iată voi trimite pe Solul Meu, El va pregăti calea și dintr-o dată va intra în templul Său Domnul pe care Îl căutați, Solul legământului pe care Îl doriți. El a fost Solul legământului pe care Iov L-a văzut deja. Atunci Domnul mai era în stâlpul de foc, dar

apoi a devenit trup de carne pentru a suferi moartea pentru noi și întreg rezultatul este: noi ca cei necurați am fost curățați, ca cei pierduți am fost salvați, ca cei nedreți am fost îndreptățiți prin sângele Mielului care a curs pe crucea Golgotei.

Suflete drag, inimă scumpă fie ca această ofertă a harului lui Dumnezeu să străpungă în sufletul tău o dată pentru totdeauna. Să nu mai spui «nu», ci spune «Da». Accept-o, primește-o și Dumnezeu îți va da salvarea în Isus Hristos, Răscumpărătorul tău și al meu.

Așa cum creația are doar un singur Creator tot așa toți răscumpărații au doar un singur Răscumpărător, iar acesta este Isus Hristos, Domnul nostru. Lui Îi aducem slavă, cinste, mărire și închinare. Fie ca Dumnezeu să ne dea ambele lucruri: siguranța absolută că El va desăvârși lucrarea începută și apoi să lucreze în noi strigătul disperării prin dragostea lui Dumnezeu, pentru ca El să poată răspunde. Dacă Dumnezeu trebuie să ne dea ceva, El vrea să fie rugat pentru aceasta. „Cere și îți se va da, bateți și îți se va deschide” și noi credem aceasta din toată inima.

S-a isprăvit pentru tine și pentru mine. Noi suntem răscumpărați, noi nu mai căutăm Mijlocitorul, El ne-a căutat pe noi și ne-a găsit. Răscumpărătorul nostru este minunat! Lăudat, cinstit și slăvit să fie Numele Lui, din veșnicie în veșnicie! El care a fost nemuritor a îmbrăcat murirea, El, Cel curat, a purtat vina necuraților, El, Cel nevinovat, a luat vina noastră asupra Lui. Iar noi nu-L ținem ca fiind unul bătut și maltrat de Dumnezeu, ci noi recunoaștem că El a luat locul nostru și că noi ar fi trebuit să căpătăm loviturile și să fim maltratați. Acum noi putem pleca liberi.

Despre Mijlocitor noi am auzit că El va aduce o ispășire, o răscumpărare și va spune: „lasă-l liber! Izbăvește-l!” Aleluia! Împăcarea prin sângele Mielului pe crucea Golgotei s-a întâmplat. Tu și eu, noi suntem liberi prin puterea Dumnezeului nostru. Primește-o astăzi și mulțumește-I pentru aceasta! În Numele Sfânt lui Isus. Amin!